

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XV

~ „Ia „Trebuie, chiar în clipa asta!” exclamă spălătoreasa, aplecându-se peste Lazăr și înfigându-i un deget în coastă. „Trebuie, îți spun, Stăpâne Lazăr!” Lazăr se trezi gâfâind , apucându-l de burtă, strângându-i și ei, fără să știe, mâna. Ea își trase mâna și îl certa: „Uită-te la tine - îți murdărești cămașa cea nouă chiar în fața audienței tale cu „Doamne!”

Lazăr s-a ridicat în șezut și s-a uitat în jos la burta sa pătată de vin. Imediat, și-a apucat capul, a tresărit și a căzut înapoi pe pat. „Doamne Dumnezeule, totul se mișcă în cerc.” „O, nu, nu trebuie să o faci” , a lătrat spălătoreasa. „Dă-mi tu cămașa aia! Domnul meu vine în curând. Acum, ridică-te de acolo!”

Lazăr a gemut și s-a ridicat cu greu în picioare înainte de a se sprijini puternic de perete. S-a uitat precaut în jur, ca și cum ar fi vrut să vadă din nou camera. Apoi și-a frecat ochii și și-a ciupit rădăcina nasului, spunându-și în sinea lui că fratele Odino nu i-a pomenit niciodată de latura ticăloasă a vinului.

„Există o latură bună în orice lucru rău?” se plânse femeia, trăgându-l pe Lazarus de pe perete și escortându-o spre masă ținându-se de cămașa lui cu pumnul. „Om zburător sau nu, sunteți cu toții la fel – fiecare dintre voi.” Îl întoarse și îl opri în

„ Bărbați : curățați-i, dați-le să bea și curățați-i din nou”, se ciocni ea, deschindu-i bluza. Din nou, Lazarus tresări și se întinse după capul lui când ea îl lovi cu o palmă pe braț. „Stai liniștit; mai e puțin timp.”

A oftat și s-a întors să inspecteze blatul mesei goale, singurul candelabru proaspăt proaspăt amenajat și camera acum transformată; observând în sinea lui că în jurul lui nu se afla nicio urmă de mâncare, mizerie sau vărsare. S-a uitat spre colț. „Unde este șobolanul?”

„Șobolan; ce șobolan?”

„Zăcea chiar acolo; în colțul camerei”, a spus el, arătând cu degetul.

„Încă ești beată.” A pufnit și a clătinat din cap.

„Ce, despre mâncare?”

„A fost luat în dimineața asta... în timp ce sforăiai”, a declarat ea, scoțându-i brațul din cămașă. „Și ai scăpat jumătate din mâncarea Domnului pe jos. Ar trebui să-ți fie rușine să te porți așa, după primirea amabilă pe care ți-a făcut-o.”

„A fost vinul. Părea că nu am mai putut suporta. Nu știam că...”

L-a întrerupt, predicând: „Am mai auzit multe astfel de prostii – e vina vinului, dar nu a ta.” I-a scos bluza, a pocnit-o lejer și a întors cămașa într- un unghi ca să-i verifice culoarea purpurie.

Lazăr își aranja aripile la loc și se scarpină în cap. „Asta spui, lord D'Alcicourt... vine?”

„Și chiar imediat”, a lătrat ea, întorcându-se și îndepărtându-se de el. „Trebuia să se întâmple.” „De atunci, totuși, când a aflat de condiția ta jalnică, ți-a acordat suficient timp să te aduni – deja aproape toată ziua.” Se încruntă și își împături cămașa peste braț, în timp ce-i striga înapoi: „Nu se întâmplă des ca un oaspete să-l pună să aștepte atât de mult. Ai putea să te umilești în fața lui și să dai vinului mai puțină vină decât crezi că merită.” Spălătoresa bătu în ușa și ieși afară.

În timp ce Lazăr înconjura masa și se așeza pe bancă, ușa se deschise din nou. Trei gărzi masive intrară în cameră și se aliniară lângă perete. După care, un tânăr cu părul închis la culoare și barba subțire se strecură pe ușa și se opri brusc, ochii lui verzi deschis ațintindu-se imediat asupra lui Lazăr. Fața lui ar fi putut părea...

aproape băiețesc și în contrast puternic cu restul corpului său; era înalt, bine constituit și avea statura unui soldat bătut de vreme. Și-a desfăcut pelerina și a așezat-o peste brațul pregătit al unei gărzi . Apoi și-a ajustat vesta cu două rânduri de nasturi, a zâmbit și s-a apropiat încet de Lazarus. „Lazarus Gogu, am înțeles?” El a dat din cap. „Sunt Lord Ceryce D'Alcicourt, Conte de Languenais și superior peste aceste ținuturi.” A înconjurat masa, vizavi de Lazarus. „Am anticipat acest moment cu tine.” Și-a strâns mâinile

mâini, privind cu o plăcere aparentă la torsul fără cămașă al lui Lazarus în timp ce acesta declara: „În sfârșit, ne întâlnim.”

Lazăr a răspuns cu respect, cu o plecăciune adâncă și persistentă. „Doamne, onoarea este a mea.”

„Într-adevăr, ridică-te – nu e nevoie”, insistă el bucuros.

Lazăr se ridică și îl observă pe nobil apropiindu-se de el. Auzi zornăitul monedelor desprinse de sub veșmintele bărbatului. Și văzu cum vesta sa se desface pentru o clipă, dezvăluind patul unui pumnal în teacă.

D'Alcicourt a oftat și a clătinat din cap, adăugând: „Trebuie să-mi cer scuze din tot sufletul pentru relele tratamente pe care le-ați primit cât timp ați fost sub custodia mea. Am dat ordine stricte ca „Niciun rău nu ți se va întâmpla. Oamenii mei au fost curajoși — unii dintre ei au murit apărându-te. Dacă aș fi anticipat o adunare atât de tumultuoasă, aș fi trimis mult mai mulți oameni.”

Lazăr și-a coborât privirea.

D'Alcicourt a tras adânc aer în piept, a bătut ușor blatul mesei și a zâmbit. „Totuși, sunteți aici, slavă Domnului. Și acum, că sunteți în siguranță, vă pot asigura că armatele mele și autoritatea divină a Sfântului Scaun, în special a acestei provincii, vă stau la dispoziție, dacă aveți nevoie de ele.” El a dat din cap. „Așadar, am încredere că ați găsit totul pe placul dumneavoastră, da - hainele, banchetul - și vinul?”

„Într-adevăr”, insistă Lazarus; „n-am mai văzut niciodată atâta mâncare pe o masă atât de mare – sau haine atât de elegante ca acestea. Iartă-mă că am vărsat vinul, Doamne; mi-am pierdut echilibrul. A fost cât se poate de neașteptat.”

Domnul îl concedie cu un gest al mâinii și îl asigură: „Foarte așteptat, având în vedere tot ce ai îndurat în ultima vreme. Era o bluză mult prea strălucitoare ca să ascundă o pată.” Pocni din degete. „Ah! Fii sigur că servitoarea mea aduce alta chiar acum. O nuanță mult mai închisă este potrivită - chiar adâncă ca amurgul.” Oftă și zâmbi. „Și din moment ce acum ești între bluze și parțial gol, poate ai putea să-mi arăți părțile mai splendide ale tale - mai ales aripile tale, dacă vrei?” Îi făcu semn să se întoarcă. „Desface-mi-le.”

Lazarus s-a supus, deschizându-și pentru scurt timp o privire completă înainte de a se întoarce, descoperind privirile dure ale soldaților și o strălucire verzuie în ochii lui D'Alcicourt. Bărbatul a bătut din palme o dată și și-a dus degetele împletite la bărbie. „Absolut uluitor; ce aripi minunate ai, Lazarus. Ești cu adevărat minunat.” A făcut un gest spre băncile de la masă, apropiindu-se și el de ele. „Acum, te rog să te așezi.”

În timp ce Lazăr își lua locul la masă, bărbatul s-a aplecat aproape de el, a deschis larg gura și a scos pur și simplu un cuvânt: „Ahhh”.

Lazăr se supuse gestului grosolan, deschizându-și gura larg pentru D'Alcicourt.

Domnul chicoti și lovi cu mâna de masă. „Și ce dinți mari ai! Într-adevăr, minunat!” Își apucă lobul urechii în timp ce se înclina și se uita la urechea lui Lazăr. „Și o ureche fină trebuie să ai, nu-i așa?”

„Da, Doamne”, a recunoscut Lazăr, simțindu-se oarecum stânjenit de interesul acordat trăsăturile lui mai puțin virile. Și-a dres glasul. „Dacă îți face plăcere; poate ai putea să -mi împărtășești motivul pentru care m-ai chemat?”

— Și așa voi face, declară D'Alcicourt, ignorându-și plăcerea în favoarea unui ton mai calm. Te-am chemat în speranța că mă vei putea ajuta cu o sarcină anume – o chestiune care este pe deplin de competența ta pentru o persoană atât de talentată ca tine.

„Ce sarcină este aceasta?”

Nobilul trase adânc aer în piept și privi blatul mesei, deliberând scurt înainte de a bătu cu degetul în masă. „Poate ar trebui să încep de la început, da?”

„Dacă ai vrea să împărtășești”, a răspuns Lazarus cu un zâmbet și o încuviințare a capului.

„Foarte bine, atunci. Fratele meu mai mare a fost Lordul Gildard D'Alcicourt, fost Conte de Languenais. Castelul său se află la multe leghe vest de aici; totuși, el a murit de atunci – din cauza vaporilor – cu multe secole în urmă. Soția sa a murit la scurt timp după aceea, la naștere, fără a lăsa niciun moștenitor capabil să domnească – doar copilul a supraviețuit. Gildard anticipase această posibilitate, printre alte nenorociri, pregătind deja un ultim...” testament, legal și obligatoriu, pentru a se ocupa de o astfel de situație. În el, el a decretat următoarele: dacă ar avea un copil care este incapabil să-și supravegheze averea, atunci eu trebuie să preiau funcția de guvernator până când copilul va fi pe deplin capabil. Mai mult, a consemnat următoarele: dacă copilul este o fată, atunci trebuie să o aduc la majorat și să o văd în căsătorie cu un demnitar potrivit înainte de a le elibera averea amândurora. Conform declarației prin mandat jurat și înregistrat și prin lege; pe viața mea, sunt obligat să respect decretul său, după care, la moartea mea, fata va moșteni întreaga avere - căsătorită sau nu. Fata este nepoata mea, Endora D'Alcicourt, și abia are vârsta necesară pentru a deosebi pasiunea de rațiune sau binele de rău. Întâmplarea a făcut ca ea să nu mai fie în grațiile mele, devenind o vrăjitoare desfrânată și lacomă, cerând în mod absurd ca toate fostele pământuri ale tatălui meu să-i fie predate - atât ale lui Gildard, cât și ale mele. În felul ei viclean, a luat mâna lordului Frederich Hugon, conte de Bourbonaise - chiar și un porc ar fi un pretendent mai bun decât Hugon, măcelarul beat. Cu toate acestea, l-a convins pe Hugon să conteste decretul final al fratelui meu și, el

a adresat o petiție Curților Regale chiar în timp ce se angaja într-o campanie de raiduri, măcelărindu- mi oamenii în timp ce îngrijeau câmpurile pământului lui Gildard. Prin urmare, Magistratul Regal a chemat un arhiepiscop al Scaunului pentru negocieri. Biserica i-a cerut să onoreze un armistițiu până la rezolvarea problemei. Cu toate acestea, Hugon a încălcat de atunci armis și a asediat castelul lui Gildard, fără a cruța nicio viață — nici măcar pe cea a copiilor — nici măcar

„copiii !” , exclamă d'Alcicourt, lovind cu pumnul în masă.
Lazăr tresări.

D'Alcicourt își relaxă pumnul și își frecă ochii cu două degete. „Iartă-mi indignarea.”
A tras adânc aer în piept și a mai povestit despre soția și amabila sa: „Lady D'Alcicourt și cei trei frați mai mici ai ei se aflau la castelul lui Gildard când Hugon a asediat. Oamenii lui i-au ucis și le-au ars rămășițele alături de trupurile soldaților și țăranilor mei. Acum cred că Endora mi-a transmis condoleanțe și mi-a spus că nu erau... „în castel când Hugon a atacat. Cu toate acestea, Lady D'Alcicourt și frații ei sunt dispăruți de două săptămâni.”

D'Alcicourt se ridică brusc de la masă și păși spre perete înainte de a-și încrucișa brațele și a se sprijini de pietre. Îi făcu un semn din cap lui Lazarus. „Și, recent, am aflat despre o relație cu totul diferită între Endora și Hugon. Informatorul meu mi-a spus că Hugon o ține captivă pe Endora, în afară de el, în timp ce doarme în patul lui Gildard. Din asta, pot deduce doar că îi cruță viața doar pentru că eu nu sunt încă mort. Și când voi muri – și apoi va muri ea – el va protesta împotriva decretului meu final și va prelua în totalitate stăpânirea întregii provincii a tatălui meu . Îi cunosc planul. S-a lăudat deja oamenilor săi că îmi va ataca castelul, fără a lăsa pe nimeni în viață să povestească despre asta.”

„Măcelarul Beat își ridică armata împotriva mea chiar în timp ce vorbesc.”

D'Alcicourt se apropie de masă și se așeză, privindu-l fix pe Lazarus. „Aici îmi poți face un serviciu grav. Sute de vieți – bărbați, femei și copii – călătoresc pe aripile tale, Lazarus. Ca zburător creștin, mă aștept să-ți faci partea pentru a sluji ceea ce este drept și drept în Numele Sfânt al lui Dumnezeu.”

Lazarus se foi și se pregăti. Înghiți în sec și dădu din cap.

D'Alcicourt se adresă gărzilor sale: „Reamintiți-vă jurământul – jurați să păstrați secretul; nu spuneți nimic despre acest moment.” Gărzile dădură din cap, iar D'Alcicourt se întoarse înapoi către Lazarus. Se aplecă peste masă și își mișcă degetul peste ea, ca și cum ar fi trasat peste o hartă nevăzută. „După ce se lasă noaptea, am nevoie să fugi la castelul lui Gildard și să intri pe fereastra din mijloc a turnului de sud, care se deschide spre niște trepte întortocheate care urcă spre coridorul superior . Coridorul duce direct la camerele principale ale castelului .” În stânga este camera lui Hugon ; în dreapta este camera Endorei. Fiind prizonieră a lui Hugon , ușa Endorei este încuiată din exterior; și nu este permis accesul gărzilor în coridor.”

Lazarus se aplecă și clătină din cap, oftând adânc.

D'Alcicourt făcu un gest cu mâna, calmându-se . „Nu, nu – nu vă faceți griji! Ascultați-mă; nimeni nu vă va descoperi! Hugon își postează gărzile interioare doar la baza scării și nu vor

„Așteptați-vă la intrare prin fereastra de sus. Mai mult, veți zbura din spatele castelului care se întinde pe o stâncă abruptă, fără a necesita pază. Armata lui păzește fațada și lateralele castelului; iar ochii lor vor acoperi domeniul - nu cerul. Puteți zbura înăuntru și în afară, fără să vi se acorde atenție sau să se spună ceva despre voi.” D'Alcicourt se aplecă de la masă, îi întinse lui Lazar mâinile deschise și zâmbi. „Vedeți? Este o sarcină prea simplă pentru un om care poate zbura jumătate de seară fără odihnă. Domnul mi-a binecuvântat cu adevărat poporul cu prezența ta neașteptată, Lazar. Pentru tine vor fi veșnic recunoscători.”

„Doamne”, a spus Lazarus, dregându-și glasul, „poate că înțelegi greșit abilitățile mele. Pot zbura jumătate de noapte fără odihnă; totuși, nu pot căra alta în timp ce sunt în zbor – e peste puterile mele.”

„Nu mă aștept să cari pe nimeni, nicăieri.” D'Alcicourt își scoase pumnalul din teacă și îl înfipse în blatul mesei. „E o povară prea grea?”

Lazarus își miji ochii la lama cu mâner negru. „Deci, din câte înțeleg, nu-mi ceri să o salvez pe Endora?”

Ridică privirea și-l văzu pe D'Alcicourt clătinând din cap și spunând: „Nu e a ta s-o salvezi, Lazarus. Numai Harul Domnului Atotputernic poate administra așa ceva.” Se aplecă și bătu ușor cu degetul în pat-ul cuțitului în picioare. „Asta e tot ce-ți trebuie să cari – e ușor ca o pană și ascuțit ca ochiul unui șoim . Ia-l.”

„Doamne, nu am nevoie de asta”, a replicat Lazăr.

„Nu; nu te poți baza doar pe putere. Hugon e un om mare. Acum, o vei lua cu tine, fără să lași nimic la voia întâmplării.” D'Alcicourt arătă cu degetul spre Lazarus și făcu cu ochiul.

„Mare e; încă o dată, nu te îngrijora. Ca în fiecare seară, va fi beat și va dormi singur. Nu se va trezi la pași ușori. Așa că, repede și curat; și asigură-te că nu mai respiră. Lasă-i pumnalul, ca oamenii lui să-l găsească ucis de propria mea lamă. Atunci trebuie să pleci de la aceeași fereastră a turnului și să fugi înapoi la mine. Eu...”

„voi aștepta întoarcerea ta în siguranță.”

Lazăr clătină din cap. „Totuși, Doamne, ți-am văzut armata în afara castelului. A fost grozav.” Cum poate Lordul Hugon să învingă un număr atât de mare de oameni dacă îi plasezi în apărarea castelului tău? Poate că, dacă faci asta, atunci nu se va vărsa sânge.

D'Alcicourt clătină din cap. „Nu era armata mea, adunată la porți, ci o gloată rebelă și nedorită. Când vestea s-a răspândit în toată provincia, au venit după tine. De fapt, rândurile mele loiale s-au diminuat considerabil și, în cea mai mare parte, au rămas în castel. Și, spre deosebire de mine, Hugon conduce o armată considerabilă - poate chiar mai mare decât gloata pe care ai văzut-o. Una peste alta, am puțină apărare, în cazul în care ar ataca.” Satul din afara castelului va fi primul care va cădea. După cum este obiceiul său, va cruța

nicio viață.”

Lazăr a căutat peste masă, luând în considerare opțiunile. „Atunci poate că poți să-ți conduci sătenii și soldații departe de pericol – așa cum a făcut Moise, cu poporul său; și sângele nu va fi...”

„Nu, Lazăre”, a intervenit el, „nu sunt Moise; și acesta nu este un ținut îndepărtat de demult. Sunt un vasal și slujitor al regelui – un simplu domn – și acestea sunt pământurile mele și locuitorii lor. Nu avem unde să mergem. Ne-am născut pe acest pământ; lucrăm acest pământ; și vom fi îngropați în umbrele strămoșilor noștri – aceasta este casa noastră. Dacă le poruncesc oamenilor mei să abandoneze tot ce le este drag și să-i permit lui Hugon să le ardă casele și să pângărească mormintele taților, fraților și fiilor lor, care au murit de mâna lui, atunci s-ar întoarce împotriva mea – săteni și soldat deopotrivă. Și nu le-aș putea păcăli pentru asta.”

Se uită prin pereți, cântărind ce alte soluții îi mai rămăseseră. „Doamne, dacă aveți atât de puțini oameni, atunci de ce aveți nevoie de aceeași suprafață de pământ ca atunci când aveți mulți? Poate ați putea face pace cu el oferindu-i o bucată de pământ, de care nu mai aveți nevoie. Și poate ați putea trimite episcopul să aranjeze acordul și să-l elibereze pe Endora. Și fără sânge...”

„Nimeni nu poate face troc cu Hugon. Îmi dorește toate pământurile – și capul – și nu se va mulțumi cu nimic mai puțin; este peste măsură de rațional. Mai mult, episcopul a fugit, lăsându-mă doar cu un om înaripat și un pumnal.”

„A fugit? De ce a fugit Eminentă Sa?”

D'Alcicourt și-a tras respirația și a zâmbit scurt. A dat ochii peste cap, și-a împreunat degetele și a explicat, aproape fără tragere de inimă: „Ei bine, pentru că am insistat asupra lui să aranjeze un alt tip de acord: unul care să implice un fel de anchetă informală, despre care am înțeles că ar putea servi la potolirea suspiciunilor crescânde și la calmarea îngrijorărilor poporului meu.” D'Alcicourt se uită sever la soldații de lângă zid, care dădură din cap cu o privire sinceră.

Lazăr a întrebat: „Anchiziția a fost despre mine – cu Eminentă Sa și cu scribul, da?”

D'Alcicourt dădu din cap. „Pentru poporul meu, am cerut unui reprezentant al Bisericii să proclame că nu sunteți Diavolul, ci un simplu om zburător.” Își drese glasul zgomotos. „În timpul șederii sale excesiv de lungi la castel și sub pază constantă pentru siguranța sa, să țineți cont, a găsit timpul necesar să ne rezolve situația delicată. Cauza este acum clară, nu-i așa?”

Lazăr și-a întors privirea.

D'Alcicourt a continuat: „Cu toate acestea, a fugit la Avignon cu îngrijorările sale.” A ridicat din umeri. „Nu aveam nicio cale de atac. Nu puteam să-l pun să ordone să fii ars pe rug.”

Lazăr tresări. „Eminența Sa voia să mă ardă? Și totuși m-a considerat un om care zboară. Doar că scribul a spus altceva.”

„Nu contează; nu vă vor mai deranja. Sunteți sub protecția mea; iar poporul meu se simte acum liniștit cu un simplu zburător creștin printre ei.” Se întoarse către gărzile, care stăteau lângă zid, li s-au adresat: „Nu-i așa?”

Ei au răspuns ca unul singur: „Da, Doamne.”

„Totuși, mă crezi că sunt un diavol?”, l-a întrebat Lazăr.

„Contează”, răspunse el răsucindu-și repede gâtul, „Doar că ești în siguranță.”

„Dacă vrei, Doamne, contează pentru mine.”

D'Alcicourt oftă și clătină din cap. „Foarte bine; trebuie să mărturisesc că, la început, când unul dintre soldații mei mi-a trimis vestea despre capturarea ta, am crezut că s- ar putea... ăăă,

„că poate ai fi fost... Diavolul, capturat.” A ridicat din umeri. „Amintirea lui

„Semnul tău era destul de colorat, ca să nu spun mai mult; așa cum m-a pus să te iau în considerare, stând cu un cap întreg mai înalt decât cel mai înalt dintre oamenii mei, având aripi monstruoase de dragon și dinți atât de mari încât să devoreze chiar și o vacă. Au fost doar vorbe fără merit; o vorbărie degeaba, după cum am aflat ulterior din scurta ta ședere.” Și-a întins o mână peste Lazăr și a chicotit. „Uită-te la tine. Nu ești Diavolul - sau vreun Diavol, de altfel - ci doar un om zburător.”

Lazăr și-a înclinat capul. „Totuși, dacă m-ai considerat Diavol, atunci de ce m-ai lăsat să intru în casa ta?”

Și-au căutat unul altuia în ochi.

D'Alcicourt se ridică brusc, își împreună mâinile la spate și se plimba de colo colo pe podea, continuând să un ochi asupra lui Lazăr. Apoi s-a oprit brusc și s-a întors pe călcâie pentru a-l înfrunța pe Lazăr, spunând: „Da; și de ce ar invita un om temător de Dumnezeu ca mine tot ce este nesfânt, așa cum „Însuși Diavolul, chiar în casa lui?” A zâmbit, s-a sprijinit lejer de perete și l-a lăudat pe Lazăr: „Ești foarte versat în disciplina dialogului și lași puțin loc pentru vorbe goale. Mi se pare că poți să-l întreci chiar și pe episcop, în discuții și discordie.” A tras adânc aer în piept și a adoptat o poziție mai sinceră. „Cu toate acestea, nu a fost o decizie atât de dificilă pentru mine, deoarece nu aveam altă cale decât să insist asupra unei audiențe.”

„cu tine. Dacă ai fi Diavolul, așa cum pretindeau soldații mei, atunci am înțeles că ai fi dispus să-mi oferi un fel de pact și poate să-mi oferi opțiuni care nu sunt disponibile pentru mine.”

Lazarus îl întrebă, cu o neliniște crescândă în voce: „Ce fel de... ăăă, dacă vă rog... ce fel de pact?”

„Cu siguranță, un acord care ar salva viețile poporului meu - în schimbul vieților mele, desigur”, a recunoscut D'Alcicourt, ocupându-și din nou locul în fața lui Lazarus.

Lazăr și-a dres glasul și a declarat solemn: „Poate că Diavolul ar putea... să-ți ia mai mult decât viața, Doamne. Dar sufletul tău?”

Bărbatul dădu din cap. „Da; sufletul meu, în schimbul înfrângerii lui Hugon și a protejării pentru totdeauna a pământurilor și a oamenilor mei de măcelari ca el.” Își împreună mâinile în fața lui. și a zâmbit, spunând plin de bucurie: „Totuși, prin harul lui Dumnezeu, pactul nu a putut fi încheiat, din moment ce nu ești Diavolul, ci pur și simplu un creștin înaripat care îi poate salva, de asemenea, pe frații mei creștini de răspândirea ticăloasă a lui Hugon!” Și-a scuturat pumnii spre tavan și a strigat cu bucurie: „În numele lui Hristos, rugăciunile mele au fost ascultate prin darul Său ceresc, un om zburător care ne poate elibera de Diavol, care este Hugon, și ne poate proteja pe poporul meu bun de răul său tot mai mare! Cu adevărat, Domnul se mișcă în moduri minunate.” S-a întors către soldații săi. „Nu-i așa?”

„Da, Doamne”, au răspuns ei cu respect.

Lazarus și-a încheștat maxilarul și a închis pentru scurt timp ochii, cântărind momentul în minte. „Și totuși, insiști să iau viața altui om.”

D'Alcicourt și-a strâns buzele și a dat din cap. „În ciuda intențiilor bune și pioase

„Am înțeles că ați putea avea rezerve în privința unei astfel de aventuri.” Își strecură mâna în vestă și scoase o poșetă zornăitoare. „Sunt, de asemenea, pregătit să vă ofer o compensație generoasă.” Scutură poșeta. „Treizeci și trei de monede de aur genoveze ar trebui să vă ușureze astfel de griji, nu-i așa?” Desfăcu curelele poșetei și vărsă monedele grele de aur pe masa dintre ele, adăugând: „Majoritatea oamenilor nu câștigă niciodată atât de mult în toată viața lor; totuși, este totul al dumneavoastră la întoarcerea în siguranță. Sunt un om de onoare și cuvântul meu este sincer.” Zâmbi și se aplecă spre Lazarus, întrebând: „Acum, ce ziceți de salariul unei vieți pentru munca unei singure serii?” D'Alcicourt ridică din sprâncene și așteptă răspunsul lui Lazarus.

Lazăr aruncă o privire precaută între pumnalul întors în jos, cu vârful înfipt în blatul mesei, și grămada de aur parțial strălucitor, care zăcea în umbra lungă a cuțitului. Clătină din cap și se întoarce. „Nu totul poate fi trocat, Stăpâne.”

S-a uitat înapoi la el și și-a ridicat mâinile, aparent confuz. „Ai spus că ești dispus să-ți oferi sufletul, când nu este al tău să-l oferi; și acum insiști să iau viața unui om când nu este al meu să o iau.” Și-a lăsat mâinile în poală și a oftat. „Iartă-mă, Doamne; cu toată bunăvoința ta, nu pot face ceea ce îmi ceri.”

Fața lui d'Alcicourt se înmui. Își încheștă maxilarul în timp ce pune monedele la loc în poșetă. Strânse curelele, strecură poșeta sub vestă, își împleți degetele pe masă,

și s-a uitat adânc la fața lui Lazăr . Apoi a rupt scurta tăcere, întrebându-l:
„Lazăre, ai auzit vreodată de povestea celor trei profeți și a șarpelui?”

„Nu am făcut-o”, a recunoscut Lazarus.

„Atunci trebuie să ți-o spun”, a spus el, așezându-se mai confortabil în scaun. S-a uitat peste umărul lui Lazarus ca și cum ar fi privit în depărtare. „S-a întâmplat așa ...”

„A fost odată trei frați care erau înzestrați ca profeți ai lui Dumnezeu. Cel mai mare era orb, dar binecuvântat cu un auz fin; era capabil să audă orice formă de rău de la cele mai mari distanțe. Fratele mijlociu era înzestrat cu o vedere excepțională; era capabil să vadă orice posibilitate și să schimbe cursul destinului datorită acesteia. Iar fratele cel mai mic era un om care vorbea puține cuvinte, dar era înzestrat cu o limbă neobișnuită, astfel încât putea vorbi cu îngerii.”

Într-o dimineață, cei doi frați mai mari au pregătit un ospăț delicios și, întrucât cel mai mic locuia separat de ei, au pornit să-și ia fratele de la un sat din apropiere. În timp ce mergeau pe singura potecă bătătorită dintre cele două sate, fratele orb s-a oprit și i-a avertizat, spunând: „Aud prezența răului în vârful următoarei dealuri - este un șarpe gata să pândească”.

Fratele mijlociu a căutat pe cale și a răspuns: „Da, așa este.”

Totuși, văd o cale șerpuitoare prin pădure — una care ne va duce în siguranță în satul fratelui nostru.

Cel mai mare s-a plâns: „Nu cunosc pădurea lată precum poteca dreaptă și îngustă.

Poate am putea merge mai departe și să ucidem șarpele înainte să lovească.”

Îngrijorat pentru șarpe, el a adăugat: „Totuși, din moment ce sunt orb, voi aștepta aici în timp ce îl ucizi.”

La fel de temător de șarpe, celălalt a răspuns: „Poate că n-ar trebui să ucidem una dintre creaturile lui Dumnezeu, când El ne-a binecuvântat cu simțuri ascuțite pentru a o evita? Și, din moment ce ești orb, s-ar putea să te lovească în timp ce încerc.” Au fost de acord unul cu celălalt, găsind motive întemeiate să evite complet șarpele; și s-au strecurat în pădure, în drum spre sat.

În acea seară, toți cei trei frați s-au întors pe cărarea satului, complet nedumeriți, vorbind despre sărbătoarea care urma și fără să știe ce îi aștepta. Imediat, șarpele a sărit și l-a lovit pe cel mai mic în călcâi. Cei doi frați mai mari l-au grăbit spre adăpost și l-au îngrijit sub un smochin. După care, fiecare l-a acuzat pe celălalt pentru nenorocirea fratelui lor mai mic.

Fratele mijlociu l-a mustrat pe cel mare: „Știi că șarpele era pe cale, dar la întoarcerea noastră nu l-ai ascultat! Acum, fratele nostru este lovit!”

Fratele mai mare l-a certat pe cel din mijloc: „Și știai că șarpele era și pe cale, din moment ce ai refuzat să-l ucizi când ți-am cerut asta „...dintre voi! Acum, dragul nostru frate este aproape de moarte!”

Apoi, cel mai tânăr a strigat în limbi și i-a speriat pe bărbați, reducându-i la tăcere. Le-a spus că un înger i-a vorbit, spunând: „A fost Dumnezeu, care a așezat șarpele pe cale, ca să știe cine este vrednic să urmeze calea. Și din moment ce i-a binecuvântat pe frații tăi cu o simț ascuțit pentru a cunoaște Răul, totuși nu au arătat nicio urgență sau datorie de a-l înlătura; El a declarat, de acum înainte, că șarpele va deveni ca un dragon sub picioare, lovind călcâiele fiecărui sătean, până când este ucis.”

Auzind aceasta, cei doi frați au sărit în picioare și au lovit tufișurile, urmărind șarpele pe cărare până când l-au ucis în cele din urmă . Și, ca mărturie, i-au adus trupul înapoi la smochin, doar pentru a descoperi că fratele lor era mort.”

Cu coatele acum sprijinite pe masă și degetele încă împreunate, D'Alcicourt studia îndeaproape chipul lui Lazarus în timp ce explica: „Așa cum s-a întâmplat cu cei trei frați, lipsa lor de datorie în uciderea răului a devenit chiar răul care l-a ucis pe fratele lor. Și așa cum șarpele trăiește doar pentru a lovi și a lua din fiecare om bu „la fel face și Hugon.” A bătut ușor masa. „Ascultă-mă, Lazăre; numai tu te poți apropia de șarpe și-l poți ucide. Dacă refuzi, atunci sute de oameni buni, femei și copii vor pieri. Și Hugon va continua să ucidă până la sfârșitul zilelor sale. Ca om zburător al lui Dumnezeu și slujitor în Armata Sa Bună, trebuie să-ți recunoști dar extraordinar și datoria supremă de a-și salva poporul de rău. Mă aduni? Este datoria ta divină, astăzi.”

Lazarus pufni și se întoarse când D'Alcicourt se mișcă brusc să-i potolească îngrijorările. „Nu, ascultă-mă clar, Lazarus. Ucide acest daemon, Hugon, și te voi numi guvernator personal peste castelul și pământurile lui Gildard, oferindu-ți în totalitate o armată considerabilă pentru a menține stăpânirea asupra regiunii. De acum înainte, nu vei duce lipsă de nimic pentru tot restul vieții tale. Toate acestea ți le voi da, pentru ceva ce poți realiza cu ușurință într-un timp atât de scurt. Cuvântul meu este obligatoriu atâta timp cât vom trăi amândoi, atâta timp cât vei servi alături de mine.”

„Totuși, îmi ceri să te ucid” , interveni Lazarus, privind încă pumnalul. „Poate că există

„o altă cale — o înțelegere justă și potrivită între voi doi?” Se aplecă, insistând: „Nu-i pot lua viața acestui om, Lord D'Alcicourt — pur și simplu nu pot.”

Nobilul a trântit masa cu pumnul. Cuțitul a căzut pe o parte. „Pentru numele lui Dumnezeu!” S-a ridicat.

„Aveți vreun simț al datoriei sau al compasiunii pentru semenii dumneavoastră creștini?”

Lazăr și-a coborât privirea într-un răspuns umil: „Dacă vrei, Doamne, în poruncile date de Moise, este un păcat grav să iei viața altui om. Este scris și: Nu vă temeți de cei care pot ucide trupul, dar nu și sufletul. Temeți-vă doar de ceea ce poate distruge ambele. Cum aș putea arăta datorie sau compasiune față de aproapele meu și să-lucid? „Cum pot să-I slujesc lui Dumnezeu și să-I neg stăpânirea în același timp?”

D'Alcicourt se întoarse către gărzile sale, ridică brațele și le lăsă să cadă. Se holbă la ei, evident stupefiat. „Ce semn este acesta - că sunt cumva chinuit de un blestem?” Îi strânse mâna lui Lazar în timp ce se plângea; „El este chiar aici - în castelul meu - răspunsul exact pentru el. Această singură pereche de aripi îl poate opri pe demon, Hugon, când întreaga mea armată nu poate. Cum am putut avea norocul să gădesc un om zburător, doar ca să află că zelul credinței sale îl face fără rod în fața Răului?” Se uită la tavan. „Dumnezeule, am pierdut atâția oameni buni până acum!”

„Oare aceasta este o încercare pentru Iov?” El și-a întrebat soldații, neîncrezător: „Poate exista un semn mai rău, mai mare, pentru un popor decât acesta?”

Soldații și-au coborât privirile.

D'Alcicourt și-a lovit palmele de masă și s-a aplecat spre Lazarus, bombănind: „Foarte bine atunci. Din cauza ta, am pierdut deja mulți soldați capabili, multă mâncare și provizii și timp prețios. Și cu atacul iminent al lui Hugon, nu mi-aș fi putut permite pierderea niciunuia dintre ei!”

D'Alcicourt continuă calm: „Totuși, din moment ce aceste pierderi provin din propriile mele decizii, nu am altă cale de atac decât să le accept. La urma urmei, nu pot pe bună dreptate să vă socotesc buna-credință în disprețul propriei mele voințe; totuși, această decizie va cădea cu siguranță pe seama dumneavoastră, deoarece aduce moarte sigură și teribilă la sute de creștini; dintre care majoritatea sunt femei, copii și bătrâni.” Apoi a scuturat un deget acuzator spre Lazarus. „Și fie ca Istoria să-și amintească pentru totdeauna că un singur și egoist om zburător - Lazarus Gogu - i-a ucis pe toți cu puternica sa sabie a neprihănirii de sine!” A apucat pumnalul de pe masă și l-a băgat în teacă, adăugând, cu o privire disprețuitoare: „O sabie de o asemenea întindere - de un asemenea calibru - încât nu trebuie mânăuită nici măcar pentru a ucide mii!” S-a întors și s-a năpustit spre ușă, strigând afară: „Gărzi!”

Brusc, ușa s-a deschis larg în timp ce Lordul D'Alcicourt și soldații săi părăseau camera, lăsându-l pe Lazăr să cugeteze la posibilele obligații și așteptările ulterioare, care

ar putea însoți orice zburător creștin, prescris de lege.

~*~

În afara meterezelor castelului, mantia nopții plutea dinspre est; iar soarele ofilit își arunca ultimele raze pentru a marca încă o seară de la capturarea lui Lazăr. Pe cer, primele stele ale amurgului străpungeau norii subțiri și pătura lor purpurie. apusului. Și peste ținutul umbrelor lungi și al văilor somnoroase – la vest de castelul lui D'Alcicourt și, la nici o leghe prin câmpuri întunecate și păduri de smoală – o armată pregătită de poate trei mii de călăreți și soldați pedestrași s-a aliniat pe albia stâncoasă a unei râpe șerpuitoare. În fruntea coloanei șerpuitoare, un cavaler masiv stătea în șa. Cu viziera căștii ridicată, își ajusta cingătorile armurii peste pumni și antebrațe – era Hugon de Borbonaise. Doi cavaleri călare îl însoțeau.

La stânga lui Hugon, un cavaler arăta în susul râpei, spre o cotitură. „Doamne, se întoarce.”

Hugon și-a îndreptat atenția către un cercetaș care înainta și care își călăuzea calul pe un terasament abrupt și se așeza în fundul râpei. Apoi a pornit la galop în timp ce Hugon se întreba cu voce tare: „Și Diavolul lui D'Alcicourt nu l-a ucis pe băiat?” Aruncă o privire îngustă între cei doi cavaleri ai săi. Ori e un semn bun, ori e un mare rău, bine ascuns.” Îl studie pe cercetașul care înainta grăbit și își informă oamenii: „Poartă ceva asupra lui; fiți pregătiți.” Cei doi soldați își strânsesă săbiile și îl priviră pe tânăr cum se apropie. Cercetașul ținea un mănunchi de pânză într-o mână, apăsându-l ferm pe coastă.

Soldatul din dreapta lui Hugon a spus: „Poate că e rănit?”

Hugon clătină din cap. „Stă prea drept pentru o astfel de rană; iar calul lui călărește puternic.”

„Fiți pregătiți de vicleșuguri sau de vâlul Diavolului Însuși.” Pe măsură ce cercetașul înainta, cei doi cavaleri și-au coborât vizierele și și-au scos săbiile. Hugon a rămas nemișcat.

Cercetașul a încetinit, calul său suflând puternic.

Hugon i-a răspuns întârzierii. „Castelul nu se află în Regatul Angliei, băiete.”

„Iartă-mă, Doamne”, spuse cercetașul găfâit. „Servitorul era în vârstă și întârzia să sosească. A fost un drum lung pentru el de la castel până la linia pădurii.”

„Atunci, gata cu asta; ce zice servitorul?”

Cercetașul și-a apropiat calul de Hugon și s-a aplecat pe cal, și-a tras respirația și a șoptit:

„Astrologul dumneavoastră spune adevărul despre viziunile sale, Domnule. Într-adevăr, Lordul D'Alcicourt a capturat un Diavol înaripat. Îl îngrijește sub pază strictă, într-una dintre celulele coridorului inferior, primindu-l ca pe un oaspete distins. De asemenea, Episcopul a...

a emis un decret formal, prin autoritatea Sfântului Scaun, susținând că este vorba de un zburător creștin ; cu toate acestea, episcopul a dispărut între timp. Servitorul și-a dat și el cuvântul, spunând: „că dacă atacați castelul suficient de curând, atunci apărarea lordului D'Alcicourt nu va fi gata.” Băiatul dădu din cap. „Cred că spune adevărul, Domnule. Nu am văzut castelul sub pază strictă. În plus, țăranii rămân în sat și nu arată nicio îngrijorare.” Și n-am văzut nicio patrulă de-a lungul pădurii sau dincolo de ea – nimic, în afară de un iepure de câmp în pădure.”

Hugon dădu din cap spre pachetul din mâna cercetașului . — Deci mi-ai prins un iepure?

„O! Nu , Doamne”, a respins cercetașul, înmânându-i lui Hugon pachetul. „M-am oprit degeaba. Este un dar din partea servitorului, care te întâmpină cu bucurie. Este un semn al aprecierii și loialității sale. S-a asigurat că a inclus destule lucruri pentru tine și pentru ceilalți; și a spus că are pregătit un banchet pentru tine și oamenii tăi.”

Hugon a cântărit pachetul în mână înainte de a desface pânza pentru a dezvălui straturi de felii de porc. A mirosit carnea și a dat din cap înainte de a-l întreba pe cercetaș: „O mâncare bună.” „Înainte de luptă; ce crezi?”

„O, da, Doamne; o mâncare bună, așa cred”, a recunoscut tânărul cu un zâmbet, „și pregătită chiar în bucătăria dușmanului tău .” S-a uitat la cei doi cavaleri ai lui Hugon în căutarea unor semne de veselie reciprocă, dar a găsit doar priviri dure. Și-au retras săbiile.

Hugon i-a răspuns băiatului: „Exact, cum spui și tu – mâncare de la dușmanul meu.” A împăturit din nou pânza și i-a aruncat pachetul înapoi. „Așa că mănâncă cât poți.”

Băiatul a înghițit în sec. „Doamne?”

„Îl cunoști pe acest slujitor bun mai bine decât oricare alt om de aici, pentru că l-ai văzut și ai vorbit cu el – și l-ai privit direct în ochi. Nu l-ai găsit de bună credință?”

„Da, totuși mi-a spus că darul era destinat special ție — că eu nu voi mânca carne pe parcurs.”

„Totuși, nu ești pe drumul cel bun; din moment ce acum ești aici cu mine. Și el a spus că este suficient și pentru alții, nu-i așa?”

„Da, Doamne.”

„Atunci îți ofer carne și o burtă plină înainte de luptă. Mănâncă!”

Cavalerul din dreapta lui Hugon s-a plâns: „E doar un băiat, Domnule. Ți-a ascultat fiecare poruncă.”

Soldatul din stânga lui Hugon îl respinge pe celălalt: „Dacă ar fi ascultat de fiecare poruncă a Domnului meu, atunci băiatul și-ar mesteca acum carnea, nu-i așa?”

„Într-adevăr”, a fost de acord Hugon. „Ia parte la carne, băiete! Mănâncă până te sături.”

Cavalerul din dreapta lui și-a dat ochii peste cap și s-a întors; în timp ce cavalerul din stânga a râs și l-a plesăit din buze pe cercetaș. Tânărul a deschis pânza și a devorat

ofertă.

Hugon s-a întors să privească peste umăr în timp ce observă ultima strălucire a unui soare care apunea. „Cu „Hristoase, Sanctitatea Sa și bunul meu astrolog, cu Placa sa Lunară, Destinul este cu noi.” S-a întors către cavalerii săi. „Și când pământurile lui d'Alcicourt vor fi unite sub steagul meu, ambele regiuni vor deveni o singură mare provincie, doar pentru a servi Voinței lui Dumnezeu ca o putere gata și neclintită în apărarea Franței de către Majestatea Sa.” Hugon și-a îndreptat calul spre apus, și-a inspectat armata și i-a dat ordine cavalerului.

la dreapta lui. „Vreau să vă asigurați că trăsurile cu muniții sunt fixate în siguranță pentru o înaintare rapidă. Mă aștept ca oamenii dumneavoastră să poziționeze linia de trăsuri de asediu înainte ca arcașii lui D'Alcicourt să ajungă pe metereze. În același moment, veți pregăti și berbecii.” Apoi i-a poruncit cavalerului din stânga sa: „Și porunciți-i oamenilor tăi să elibereze satul și să-i împingă pe țărani spre castel, ținându-i la distanță de arcașii lui D'Alcicourt, în timp ce o parte din cei mai puternici soldați ai tăi întăresc spargerea porților. Acum, anunțați rândurile că ne îndreptăm înainte.”

După ce cei doi căpitani ai lui Hugon au scăpat de lângă el, acesta și-a întors calul și l-a studiat pe cercetaș, care se chinuia să mănânce o gură de carne. Și-a pocnit degetele și a făcut cu mâna, și Tânărul i-a respectat gestul, împăturind din nou pânza și înmânându-i pachetul. Hugon a băgat legătura în traista șei sale și l-a dat drumul soldatului. „Înrolează-te în rânduri, băiete.”

Cercetașul și-a tras hățurile și și-a împins armura la fugă.

Acum singur, dar cu o armată în spatele lui, Hugon privi cerul întunecat dinspre răsărit și murmură în sinea lui: „Faptele rele nu sunt fără preț, D'Alcicourt. Poți să-l ai pe Diavol printre tine; totuși, eu îți voi lua capul; așa cum Dumnezeu îți va lua sufletul.” Se aplecă peste marginea calului său, își suflă nările și se așeză la loc în șa. Astfel, între pereții mărginiți de rădăcini ai unui albiu sec, armata lordului Hugon își făcea pregătirile de acțiune. Fiarele pufneau, iar soldații strigau comenzi, chiar în timp ce zgomotul neîntrerupt și răsunător al armurilor și armelor însoțea un strident strident al insectelor de seară.

~*~

Ca un păianjen, țesând peste prada de seară, Timpul a rostogolit cerul pe moarte într-un cocon de întuneric, doar pentru a desfășura cerurile transfigurate în strălucirea unei alte zori. Pe măsură ce soarele roșu răsărea, risipise fiecare umbră lungă și persistentă, înmuind unghiurile ascuțite ale meterezilor castelului slab apărate ale lui D'Alcicourt. Și în măruntaiele

În fortăreața de piatră, sigilată dincolo de o ușă rudimentară, Lazăr a rămas ca oaspetele ei de seamă și prizonier păzit.

Eljo se duse la colțul camerei unde își aminti de șobolanul mort. Se ghemui, își trecu degetul peste lespezi și îl mirosi, descoperind doar urme slabe de praf și vin. Rămase nedumerit și căută celelalte colțuri ale camerei, realizând că poate ar fi putut observa, fără să știe, carcasa în altă parte; totuși, erau la fel de goale. Își încleștă maxilarul și se miră de amintirea ciudată. În sine, ideea unui șobolan mort nu-l preocupa prea mult. Ceea ce îl tulbura cu adevărat pe Lazarus era că descoperise, pentru prima dată, că percepția sa realității, așa cum își amintea, era acum în contradicție cu Adevărul. În toate zilele sale, în catacombele Abației, percepușe și simțise întotdeauna lucrurile așa cum erau. Dacă auzea un zgomot, atunci sunetul era real și avea origini distincte. Dacă vedea o mișcare cu coada ochiului, atunci exista cu adevărat o variație de lumină și umbră, care creau imaginea mișcării. Dacă simțea prezența Binelui sau a Răului, atunci exista un articol în apropiere sau o revelație ulterioară care justifica întotdeauna sentimentul. Și cum amintirile nu l-au părăsit niciodată, subliniate cu îndrăzneală prin mijloacele sale de a reține fiecare cuvânt și ilustrație,

al fiecărui volum, al unui întreg scriptorium—”

A oftat adânc și s-a îndreptat spre masă, alungând misterul șobolanului mort și și-a dat părul pe spate.

Și-a ciulit urechile spre ușa rudimentară, auzind zgomote noi afară. În cele din urmă, sunete zăvorului metalic al ușii a precedat intrarea aceleiași spălătoreșe, având acum o cârpă neagră în jurul brațului.

Lazarus a zâmbit, dar ea nu i-a răspuns cu aceeași expresie primitivă. În schimb, a desfăcut pânza și a ridicat-o pentru a-i arăta o cămașă neagră, special croită pentru el. „Pentru ce folosește, aceasta ți se va potrivi mai bine.” S-a uitat fix la el, adăugând: „Cea „Cămașa albă e stricată de pata de vin.” Ea păși înainte, ridică cămașa în aer și i-o ținu deschisă. „Mergem?”

— O, da, răspunse Lazarus, îmbrăcându-se cu spatele în cămașă, în timp ce ea îl îmbrăca. El sugeră: — Poate aș putea freca și cealaltă cămașă – am curățat multe robe pătate de vin.

„Și ce culoare aveau aceste robe?”, a întrebat ea cu îngâmfare.

„Nuante de maro; în mare parte, așa era.”

„Exact; nu erau albe. Albul este neiertător. Acum poți purta negru – de la gât până în picioare – ca să nu mai fii tulburat de petele coruptibile de vin sau viciu, de obscenitate sau de alte desfrâuri care te murdăresc.” I-a potrivit cămașa strâns în jurul aripilor, l-a învărtit și s-a ocupat să-i încheie bluza. Nu a mai oferit niciun schimb de replici și și-a ținut ochii ațintiți asupra mâinilor. Lazarus i-a privit buzele în mod repetat.

strângând degetele cu fiecare nasture nou, așa cum sunt predispuși oamenii să facă atunci când degetele lor devin mai puțin agile odată cu vârsta.

Un Lazăr sumbru și-a întors privirea. „Te rog să-mi ierți prostia; nu am vrut să pătez cămașa.”

„O, nu e pata”, remarcă ea în grabă. „Nu e nimic.”

„Atunci, ce te frământă?”

„Nimic”, zic eu. Și n-ar trebui să-ți faci griji pentru o văduvă bătrână și nechibzuită ca mine. Acum, dă-mi brațul.”

Lazăr și-a întins brațul în timp ce ea îi îndrepta cătușele. El a întrebat: „Te rog să-mi spui, dacă vrei; cum te-am supărat? Pot să îndrept?”

Femeia a râs batjocoritor și a dat ochii peste cap, mișcându-se doar ca să-i îndrepte cealaltă manșetă.

Lazarus a pus o mână blândă peste a ei și i-a liniștit degetele. Pentru o clipă, când Cu ochii încrucișați, Lazarus a văzut durerea din privirea ei. Brusc, și-a retras mâinile de pe el, a făcut un pas înapoi și și-a încrucișat brațele. „Nu ai niciun drept, Jupâne Lazarus.”

Lazăr a spus: „Nu înțeleg. Dacă nu e cămașa, atunci ce am făcut?”

Ea clătină din cap și își miji ochii spre el. „N-ai făcut nimic; și totul este așa cum ar trebui să fie pentru tine. Cu siguranță nu e treaba mea să mă amestec în propriile tale treburi.” Îi întinse scurt o mâna, continuând: „Ai făcut o baie nobilă, un ospăț rege; și acum îmbraci cele mai fine haine. Mai mult, ești politicos în toate privințele și ai convingeri profunde despre ceea ce crezi a fi bine și rău – o calitate care, fără îndoială, îți va fi de folos. Mai mult, te bucuri de o sănătate excelentă și ar trebui să trăiești o viață lungă și plină de evenimente – legată de nimic, în afară de tine și de Dumnezeu. Și cu toate meritele și binecuvântările tale, ai acum norocul de a ști că Domnul meu intenționează să te elibereze, astfel încât să poți zbura departe de aici și să uiți de acest loc tulburat.”

Lazăr a radiat instantaneu de bucurie. „A fost de acord să mă elibereze?”

Ea dădu din cap, spunând solemn: „Asta are. Domnul meu este un om cu o inimă bună și blândă – chiar și cu cei cărora le-ar putea lipsi aceleași virtuți ca el.”

Lazăr și-a pierdut zâmbetul. „Îmi doresc doar să... ceea ce mi-a cerut ... poate că nu știi...”

„Știi totul, jupâne Lazarus – chiar mai mult decât ai putea presupune.”

"Oh?"

A pufnit, și-a pus mâinile în șolduri și și-a întors capul cu emfază în timp ce vorbea.

„Într-adevăr, așa este. Am fost cameristă personală pentru maestrul D'Alcicourt și soții săi.”

copii, în cea mai mare parte a vieții mele. Știu fiecare întâmplare, chiar și așa cum se desfășoară. Prin urmare, știu că ți-a arătat o curtoazie neegalată de oricare alt oaspete distins pe care l-a primit vreodată în casa lui. Știu că, până și cizmele Ceea ce porți a fost a tatălui său; iar bluza pe care o porți acum îi aparține. Și știu că, chiar și cu lipsă de mâncare, a insistat să te bucuri de un ospăț pe care nu l-a convocat niciodată - un banchet cu siguranță potrivit pentru nimeni altul decât Majestatea Sa, Regele Franței. Și astăzi, știu acum, când l-am implorat să iau o audiență, insistând să deschidă ușile camerei, că nu ne vei salva de Hugon, din cauza... propriile tale convingeri."

El deschise gura să vorbească, dar ea îl întrerupse: „Maestre Lazarus, am văzut astăzi ceva ce am văzut o singură dată în toți anii mei - expresia de durere de neuitat pe care am văzut-o în ziua în care Domnul meu a aflat că iubita sa Doamnă D'Alcicourt și frații ei au fost măcelăriți de mâna lui Hugon la castelul lui Gildard . Ai vrea să știi ceea ce am văzut eu, Maestre Lazarus?"

Lazăr a început: „Ce ai..."

„L-am ținut în brațe în timp ce plângea - plângea”, a scuiptat ea, „ca pe un băiețel!” Ochii i s-au umflat de lacrimi; totuși, s-a abținut și a continuat: „Dar vezi tu, nu a plâns pentru el însuși. Nu, nu - îi cunosc inima. A plâns pentru noi - pentru noi toți pe care nu-i poate proteja. Știe ce ne va face Hugon și se simte neputincios să împiedice asta.” Apoi s-a împleticit până la masă și a căzut pe bancă, acoperindu-și fața cu mâinile. A explodat în lacrimi și suspine înăbușite.

Lazăr stătea acum deasupra ei, simțindu-se complet neajutorat. Se întoarse și privi spre ușă , sperând poate că strigătele ei vor fi auzite de alții care ar putea să o liniștească. Totuși, ușa nu se deschise niciodată pentru vaietele femeii. Își încleștă maxilarul și privi pereții, ca și cum ar fi descoperit un loc scris pe ei, cuvintele potrivite pentru a o consola - pentru a-i scăpa de durere și a-și potoli bătăile inimii. Era ca și cum strigătele ei proveneau din propriile lui dureri înăbușite - ca și cum plângea pentru toată lumea, inclusiv pentru el însuși. Și cu fiecare nouă izbucnire de durere, simțea ca și cum un cuțit îi tăia pieptul tot mai adânc, cioplindu-i adânc. În interiorul lui, emoțiile se clătinau; în timp ce durerea, furia și tristețea păreau să fiarbă în sus dintr-un vas adânc și rupt. Lazăr se uita la femeia jalnică, cu fața în mâini. Și următoarea lacrimă, pe care o căuta, nu i se rostogoli pe braț, ci pe propriul său obraz. Încă două...

„Lacrimile au curs după primele. Și a fost ca și cum a început să plouă peste tot - chiar și în Eden.” Lazăr și-a mușcat buza și a plâns pentru familia moartă a femeii , pentru că nu puteau plânge pentru ei înșiși. A plâns pentru D'Alcicourt și poporul său, pentru că aveau puține speranțe de salvare din partea lui Hugon. Și a plâns pentru sine, pentru că nu era pregătit să devină mai mult decât tatăl său și să salveze sute de oameni de la Rău.

În el, convingerile se transformară, pe măsură ce angoasa și furia...”

Și-a trântit mâinile pe masă, speriiind-o pe femeie și făcând-o să tacă.

„Stăpâne Lazăr, iartă-mă”, a implorat femeia, adunându-se.

Lazăr și-a șters repede fața și a tras aer în piept. „Îi voi face porunca. Dacă vrei, te voi aștepta.” o altă audiență cu Lordul D'Alcicourt.”

„O, Doamne Dumnezeule – ne vei salva?” Femeia se ridică brusc și se aruncă asupra lui Lazăr cu atâta bucurie încât aproape că îl doborî din picioare.

Apoi l-a eliberat și i-a șters obrazul. Cu un zâmbet larg, l-a informat: „Îl voi chema pe Domnul meu chiar acum! O să fie nebun!” S-a silit să se întoarcă înainte de a-l apuca de braț. „Oh! Mai aveți nevoie de ceva, Jupâne Lazarus?”

Totuși, Lazăr nu a răspuns și nici măcar nu a luat-o în seamă. Se uita insistent la ușa rudimentară, absorbit de tăcere.

Femeia i-a urmărit privirea spre ușă. „Stăpâne Lazarus?” Se întoarse din nou spre el.

„Ce se întâmplă?”

Lazăr și-a luat ochii de la intrare. „Ce înseamnă cele două coarne?”

S-a uitat înapoi la ușă în căutarea unor coarne fixate. „Nu sunt coarne acolo, Stăpâne...”

Sunetul unei trompete îndepărtate se răspândea prin coridoarele inferioare ale castelului, iar Lazarus arătă spre ușă, adăugând: „Acum o a treia, în timp ce oamenii țipă.”

Și-a acoperit gura. Femeia s-a uitat pur și simplu la Lazăr, vărsându-și sufletul, în întregime prin ochii ei; iar el i-a văzut teroarea ca fiind groaza unei pedepse iminente. A privit-o ten palid ca nuanța fostei sale cămăși – la fel de alb ca aspect, poate ca efectul amorf al unei fantome. Ea stătea acolo, în fața lui, părând să moară pe dinăuntru.

Doar culoarea ochilor ei a rămas neschimbată, albul lor s-a închis la o nuanță purpurie și s-a umplut de lacrimi.

„Ce se întâmplă?”, a întrebat el.

Și înainte ca el să apuce să o liniștească, ea a fugit spre ușă și a bătut în ea. „Deschide! Deschide ușa!”

Lazarus a auzit zgomote de gărzi care se mișcau încet în timp ce se apropia de femeie. „Ce s-a întâmplat?”

„E Hugon!” , exclamă ea în timp ce lovea ușa cu piciorul. „Gărzi, descuiți ușa asta imediat!”

Lazarus i s-a alăturat, iar sub pumnul lui care bătea, ușa a tremurat lipind de toc.

Ușa s-a deschis larg și a dezvăluit o ceată de soldați gata de luptă. Lazăr i-a recunoscut

plumb — un soldat uriaș care avea părul roșu în jurul lui.

„Slavă Domnului!”, a oftat femeia adânc. L-a apucat pe Lazăr. „Vino, grăbește-te!” S-a aplecat spre urechea lui și i-a șoptit cu înverșunare: „Cu aripile tale, ai putea descoperi o modalitate de a scăpa prin fereastra de sus a castelului. Te pot duce eu acolo.” Soldatul roșcat a pășit înainte și s-a strecurat între ei. A desprins mâna femeii de Lazarus, informând-o: „Omul zburător rămâne; tu pleacă.” A chemat două gărzi. „Escortați-o pe femeie la donjonul interior. Ea trebuie să aibă grijă de răniți.”

„Stai! Nu!” a protestat ea, luptându-se să nu se lase prinsă de cei doi gardieni. „Nu poate rămâne – ia-ți mâinile de pe mine!” Au tras-o spre ușă în timp ce ea se lupta și țipa: „A fost de acord să-l omoare pe Hugon! Lăsați-l să plece – lăsați-mă în pace!”

Uriașul roșu l-a ținut pe Lazăr la distanță, apăsându-i o mână fermă pe piept în timp ce țipa peste strigătele femeii: „Nu poate pleca neprotejat!”. Le-a urlat însoțitorilor ei: „De parte!” „Cu ea!” A scos un pumnal spre Lazăr și a mormăit: „Pleacă și tu.”

Lazarus s-a retras mai adânc în cameră în timp ce bărbatul masiv se retrăgea spre intrare și lătra peste umăr. „Îl sigilăm pe omul zburător dinăuntru și ținem această ușă.”

În timp ce strigătele răsunătoare ale femeii se înecau într-un val îndepărtat de țipete suprapuse, Lazarus se sprijini de masă și îl privi pe bărbatul roșcat cum își scoate soldații din cameră. Și înainte ca bărbatul să închidă complet ușa, se uită prin ușa îngustă

deschizându-se pentru a-l întreba pe Lazăr: „Ai fost de acord să-l ucizi pe Hugon?”

Lazarus și-a încleștat maxilarul și a dat din cap.

Ochii bărbatului s-au afundat în cizmele lui Lazăr în timp ce recunoștea: „Hugon se laudă drept un om evlavios, și totuși îi vedem măcelul. Și tu arăți ca un Diavol; totuși l-ai ucide pe măcelar pentru noi.” Clătină din cap. „Dacă îngerii lui Dumnezeu sunt cu noi în această zi, sper că ei știu, mai bine decât oricine, cine ar trebui cruțat.” Oftă adânc și dădu din cap. „Dacă decizia ar fi a mea, ți-aș da lama mea și te-aș trimite mai departe.” Apoi ridică din umeri. „Totuși, cine sunt eu – să te capturez sau să te eliberez de bunăvoie? Am mâinile legate. Sunt doar omul din spatele sabiei.” Soldatul se retrase și îl sigilă pe Lazăr în spatele ușii rudimentare, lăsându-l pe Eljo să-și amintească soarta teribilă a lui Naramsin – înmormântat de viu și cu siguranță condamnat să piară pentru ceea ce era. Lazăr și-a încrucișat brațele pe masă și a meditat la greua sa încercare, întrebându-se totodată care ar putea fi cu adevărat cauza și mijloacele învierii sale. „Poate”, și-a dat seama el, „Săracul în Hristos a reflectat și el asupra locului său în lume, în acele ultime zile ale sale.”

Se holba la baza de alamă lustruită a candelabrului ca la imaginea propriei sale reflexii

S-a uitat înapoi la el. S-a aplecat mai aproape de reflexia sa distorsionată și i-a examinat trăsăturile grotești.

Ca niște oglinzi mincinoase ale legendei, suprafața lucioasă prezenta o nouă reprezentare a lui, cu toate fețele unui bărbat izbitor de chipeș - nicio urmă de urechi mari, dinți de câine sau trăsături familiare ale Eljo-ului care era el cu adevărat.

„Uită-te la mine acum, tată”, a spus Lazarus cu un rânjel slab, „sunt făcut din nou; după chipul tău.”

A chicotit sec, a trântit mâna pe masă și a strigat spre ușă și spre gărzile ei: „Sunt prins acum!” „Vedeți”, a strigat el sarcastic, arătând spre candelabru. „Sunt ca voi; așa că mă puteți elibera - nu mai sunt un om zburător!”

S-a prefăcut că râde și a așteptat un răspuns. Picături de sudoare îi curgeau pe față. Totuși, auzea doar vocile și sunetele soldaților care se pregăteau de apărare. Zâmbetul fals al lui Lazarus s-a stins.

Un soldat a lătrat de afară: „Ținem această ușă cu viețile noastre.”

Lazăr a contracarat porunca soldatului, lătrând: „Atunci ține - o - totuși, ține-o deschis ca să mă pot elibera!”

Soldatul părea să-l ignore, continuând poate cu pregătirile de luptă.

Lazăr s-a plâns oglinzii mincinoase: „Vor să mă protejeze negându-mi mijloacele de a mă salva?” S-a aplecat de la reflexia sa distorsionată și a oftat, ștergându-și o

o dâră de transpirație care îi curgea de pe frunte.

„Drump-drump-drump...” Sunetul unei bătăi lente și constante a răsunat de departe.

Era profund și rezonant - zgomotul ar fi putut semăna cu bătăile inimii masive și neobosite ale întregii lumi, cu reverberațiile sale continue bubuind prin fiecare suprafață de piatră a camerei. Lazăr ședea ca o statuie, privind flăcările involburate ale candelabrului; urechile îi erau ciulite și, ascultând strigăte și urlete îndepărtate, dar tot mai mari, de crimă și haos - o bătălie părea să facă ravagii, acum în interiorul castelului. Pe măsură ce zgomotul morții se rostogolea tot mai aproape de el, astfel încât strigătele odinioară indescifrabile ale

oamenilor se transformau în cuvinte audibile și în nume distincte și chemări la arme ale unor oameni hotărâți la război, Lazăr putea pur și simplu să stea, să asculte, să speculeze și să-și întrebe soarta, sub mâna lui Hugon. „Tată”, reflectă el cu voce tare, „din ziua morții tale - în afară de

„Tom sau manuscris, cu excepția unei harte uzate și rupte a lumii - poate că am adunat într-un spațiu atât de scurt mai mult din acest loc rău decât ar putea dezvălui cu adevărat orice abație.” S-a pierdut în flăcări. O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

~*~

Invariabil, oamenii lui Hugon îi depășeau pe gărzile de la ușă ale lui D'Alcicourt, înlocuindu-i cu o nouă grupare de oameni. Lazarus auzea totul - chiar și ultimele cuvinte ale unui mesaj sincer...

rugăciune, când arcașii lui Hugon au scăpat întreaga formațiune acolo unde se afla. A auzit soldații răniți implorându-i pe oamenii lui Hugon , înainte ca aceștia să nu-și mai spună cuvântul, cu un urlet sau geamăt. A auzit vocile comandantelor, instruindu-i pe oameni să îndepărteze cadavrele și să preia controlul asupra ușii. A auzit teama din conversațiile gărzilor nou înlocuite, când șopteau între ei despre Diavoli zburători, Monștri hidoși , Marea Ciumă, semne rele, dezvăluiri ale Răului și alte profeții spuse din auzite . Într-adevăr, Lazăr auzise totul - și auzise destul.

S-a uitat urât la candelabru. Una câte una, lumânările s-au stins și s-au stins. Și sub lumina ultimului fitil aprins, a zărit apoi o reflexie foarte diferită și grotescă a sa. În noile răsuciri și unghiuri ale bazei de alamă a corpului de iluminat și dintr-un unghi nou, a găsit un om ca o bestie, cu urechi înalte și o față alungită care ar fi putut semăna cu botul proeminent și excesiv de pronunțat al unui câine. Și-a încleștat maxilarul, a ignorat imaginea sa nou distorsionată și și-a îndreptat atenția spre ușă, unde încă îi putea auzi pe gărzi, șoptind și întrebându-se cu voce tare despre el.

S-a ridicat de la masă, a apucat candelabru și l-a aruncat în ușa rudimentară; bucățile sale sparte au căzut zgomotos pe podea. „Nu sunt un Diavol zburător! Nu sunt un Monstru! Sunt... ”

Și-a tras respirația, a ieșit furios afară și a lovit cu pumnul în ușă, urlând: „Cine este adevăratul Monstru, dacă nu omul care își ucide fratele? Și din ce cauză? Să păzească aceeași ușă, așa cum a păzit fratele său, înaintea lui - și să mă țină aici, când n-am ucis niciodată? Nu, voi sunteți Monștrii! Voi sunteți Diavolii! Voi sunteți ciuma a tot ce există.”

„Corect și Bun! Tu ești ciuma!”

Doar câțiva centimetri de lemn îl despărțeau de gardieni; totuși nu a auzit niciun răspuns – nici măcar sunetul unor pași mișcați sau al unor respirații regulate. S-a întors și s-a adunat cu o privire oftat greu.

Un sentiment copleșitor de pace l-a umilit pe Lazăr; și a înconjurat calm masa, îndreptându-se spre patul de fân și mormăind: „Poate că sunt ceea ce spun ei.” A căzut în genunchi pe salteaua de paie și a reflectat asupra soartei lui Naramsin . „Lumea le aparține. Nu există loc pentru un zburător...”

Lazăr s-a prăbușit pe burtă și a căutat doar lumea viselor sale; sperând că s- ar putea să nu se trezească niciodată; și că nu se va mai confrunta niciodată cu coșmarul pe care ajunsese să-l cunoască drept lumea Omului. Cu adevărat, tânjea după un loc întunecat și umbră adâncă, unde chiar și zilele erau ca noaptea. Nu-și dorea nimic, în afară poate de ceva asemănător cu...

Regatul Vidului, unde totul este nimic. Era acea mansardă aglomerată a Creației, unde se adunau toate creaturile mai puțin norocoase și abandonate; precum musca strivită, peștele prins în plasă, mielul sacrificat și poate chiar - monștri zburători.

[Sfârșitul capitolului 15]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicație pentru

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~